

5067. 26/4 19: 1. Beh. af F. t. L. om Erstatningsansvar for Skade ved Jernbanedrift m. m. 5068

Sager og at bestemme, at Kommissionens Afgørelser skal være inappellable. Jeg har ikke noget imod, at der oprettes en sagkyndig Kommission for nærmere at prøve disse Spørgsmaal, da der er mange Ting, der skal oplyses, som kan have Betydning ved Fastsættelsen af Erstatningens Størrelse, men det forekommer mig uheldigt, at man her gaar bort fra Domstolene, saaledes som man for Resten i mange Tilfælde i den nye Lovgivning har gjort i alt for høj Grad, synes jeg, idet man henlægger Afgørelsen til Administrationen. Jeg vil derfor ikke være velvillig stemt overfor Bestemmelsen om at lade disse Kommissionsafgørelser være endelige.

Der er ogsaa et andet Punkt, der kan omtvistes: er det rigtigt, at man fastsætter, om jeg saa maa sige, Maksimalpriser for den Erstatning, der skal ydes i Anledning af Tilskadekomst ved Jernbanens Drift? Det kan naturligvis drøftes nærmere i Udvalget, hvorledes disse Takster skal være, hvis man overhovedet vil have dem. Selv om der er en Del, der kan tale for at faa faste Takstrammer, forekommer det mig dog, at de Beløb, her foreslaas, er for smaa. De er ganske vist betydeligt højere end i en Lov af 1913, der handlede om Skade ved Skibssammenstød, hvor man bestemte, at den højeste Erstatning, der kan gives den tilskadekomne Person eller hans efterladte, er et samlet Beløb af 4 200 Kr. Det er jo givet, at det er alt for lidt, og det er meget uheldigt at slaa noget saadant fast. Her er Tale om betydeligt større Beløb, men det forekommer mig alligevel under Hensyn til Pengenes synkende Værdi, at de Beløb, her er Tale om, er alt for smaa. Der er for øvrigt den Ejendommelighed derved, at det kun er de periodiske Underholdsbidrag, for hvilke der er sat bestemte Beløb, derimod ikke for det Tilfælde, at man vil tilkende en Erstatningssum een Gang for alle. I øvrigt maa man efter Lovforslaget gaa ud fra, at disse faste Takstrammer skal gælde i alle Tilfælde, hvor der paalægges Jernbanen Erstatningspligt, ogsaa i de Tilfælde, hvor der udvises større eller mindre Uagtsomhed fra Banepersonalets Side. Det vil da sige, at man der indskrænker det almindelige Erstatningsansvar efter Omstændighederne end ogsaa ganske betydeligt. Dette staar imid-

lertid i Modstrid med Motiverne til § 7, som udtrykkeligt udtaler, at „det overhovedet ikke ved nærværende Lovforslag er tilsigtet at gøre nogen Indskrænkning i det Erstatningsansvar, der efter disse almindelige Erstatningsregler maatte kunne paalægges Jernbanerne“. Her strider Lovforslagets Tekst og Motiverne mod hinanden. Jeg kan se af Kommissionsbetænkningens pag. 7, at det har været Meningen, at disse Takstrammer ogsaa skulde gælde, hvor der forelaa Skyld fra Banernes Side, men det maa man have overset, da man skrev Motiverne.

Det Maksimumsbeløb af 1 000 Kr., som er fastsat i § 5, som Erstatning for den Haandbage eller andre Ejendele, Klæder o. lign., som en rejsende fører med sig, og som bliver ødelagt, forekommer mig i adskillige Tilfælde heller ikke at kunne give fuld Erstatning. Disse Smaating vil vi imidlertid nærmere kunne drøfte i Udvalget. Jeg vil dog sige, at Banerne sikkert ikke skal lade sig skræmme ved Udvalget til de store Erstatninger, der kan blive Tale om for Skade paa Personer. Det viser sig efter statistiske Opgørelser, at Erstatning for Skade paa Personer i Regelen kun andrager nogle faa Tusinde Kroner om Aaret med en Befordring af over 20 Millioner rejsende aarlig. Dette er ikke afskrækkende, og kun under saadanne ekstraordinære Ulykker som ved Bramminge-Ulykken kom man op paa et Beløb af over 700 000 Kr. Det var ganske vist et stort Beløb, men man maa dog huske, at Banerne — det gælder baade Statsbanerne og Privatbanerne, selv om det nærmest gælder Privatbanerne — kan ansvarsforsikre, og de Præmier, der skal udredes i Anledning af denne Ansvarsforsikring, er ikke store. Det bliver forholdsvis kun en Ubetydelighed, og det er lettere og mere praktisk for Banerne at forsikre under eet mod den Slags Ulykker end at henvise de enkelte Passagerer til, inden de foretager en Rejse, at lade sig ulykkesforsikre, thi hvem vil gøre det?

Der er for øvrigt et andet Punkt i Lovforslaget, der er lidt uklært, det er Spørgsmaalet om, hvorledes det gaar, naar den tilskadekomne Person er livs- eller ulykkesforsikret. Saa slaa Lovforslaget fast, at Livs- eller Ulykkesforsikrings-selskabet